

krater prolog

våra värden, våra valörer, en kaotisk kortlek från ett okänt spel ligger utspillt på altaret där vår kärleks nukleära ljus avbildar skuggvarelser mot chimärernas syntetiska skimmer, jag minns dig som en skulptur, ansiktslös, stöpt ur rytmiska frågeställningar framsprungna ur lyrikens bristande kroppar, dess eldslågor som fick ditt namn att skälva ljudlöst i natten, och det fanns en vals utströdd som flagor av hennes blommande ögon, drömspelet, där skuggorna uppsluppet samlade ihop sina transplanterade organ från den karga myllan,

vi hade snöröjt framför mitt bröst, såg till att hålla det rent från det nukleära ljuset som välvde sina citronlundsörgreningar ur den vidöppna bröstkorgen, tills rummet låg inkapslat i en sång av vildmark och nyspruckna löv,
och inom kort så var ditt ansikte vänt mot godståget som färdades genom ditt vardagsrum, det var besynnerligt, fullt av människor i små burar som filade på sterila sonetter, sökte fotografera tundrans köld med tunga värmekameror, vid vägdiket föll blixterna på de synergiska skeletten som växte fram ur giftet och solrosorna, du öppnade en dörr i dem och slöt den om dig innan du försvann, jag gick ut genom en annan utgång, såg en koltrast målad av tjära avteckna sig mot vitblästrat underlag, som sjöng en sång som renade sjukhustaken från den diktatoriska strålningslampan

och med örat mot asprädet brann ingen puls, och alla kråkfåglar jag bar i mitt bröst drack ur ett ymnigt snöfall för att rena sig från lättjan, rena sig från den dystopiska vådan som slingrande sig genom vildvuxna nätters stränga köld, djupsökte den utblottade himlens belägenhet,
och vid institutet beläget djupt inne i granskogen hade den själsliga dialysen äntligen påbörjats,

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Androiden med Poeter.se id #186370 innehar upphovsrätten